

Den lånegarantiordning, som Sverige har iværksat i forbindelse med COVID-19-pandemien for at støtte luftfartsselskaber med en svensk licens, og som skal afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i denne medlemsstats økonomi, er i overensstemmelse med EU-retten

Den omhandlede ordning anses for at være vedtaget i Unionens interesse

I april 2020 anmeldte Sverige til Europa-Kommissionen en støtteforanstaltning i form af en lånegarantiordning til støtte for luftfartsselskaber med en svensk driftslicens¹ i forbindelse med i COVID-19-pandemien (herefter »lånegarantiordningen«). Denne ordning vedrører nærmere bestemt alle de luftfartsselskaber, der pr. 1. januar 2020 var indehavere af en licens til at udøve erhvervsmæssige aktiviteter på luftfartsområdet, med undtagelse af luftfartsselskaber, der varetager charterflyvninger. Maksimumsbeløbet for de lån, der garanteres i medfør af denne ordning, var 5. mia. svenske kroner (SEK), idet garantien skulle indrømmes senest den 31. december 2020 for en maksimal varighed på seks år.

Idet Kommissionen fandt, at den anmeldte ordning udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, vurderede den ordningen i lyset af sin meddelelse af 19. marts 2020 med overskriften »Midlertidige rammebestemmelser for statslige foranstaltninger til støtte for økonomien under det nuværende covid-19-udbrud«². Ved afgørelse af 11. april 2020³ erklærede Kommissionen den anmeldte ordning forenelig med det indre marked i overensstemmelse med artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF. I henhold til denne bestemmelse kan støtte, der kan afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi, anses for at være forenelig med det indre marked.

Luftfartsselskabet Ryanair anlagde sag med påstand om annullation af denne afgørelse uden dog af få medhold af Den Europæiske Unions Rets Tiende Udvidede Afdeling, der frifandt Kommissionen. I denne forbindelse undersøgte Retten for første gang lovligheden af en statsstøtteordning, der var blevet vedtaget med henblik på at imødegå følgerne af COVID-19-pandemien, i forhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF⁴. Retten præciserede endvidere forbindelsen mellem statsstøttereglerne og dels på den ene side det princip om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, der er fastsat i artikel 18, stk. 1, TEUF, dels princippet om fri udveksling af tjenesteydelser.

Rettens bemærkninger

I første række efterprøvede Retten Kommissionens afgørelse i forhold til artikel 18, stk. 1, TEUF, der forbyder al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, inden for traktaternes

¹ Licens udstedt i medfør af artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1008/2008 af 24.9.2008 om fælles regler for driften af lufttrafik tjenester i Fællesskabet (EUT 2008, L 293, s. 3).

² EUT 2020, C 91 I, s. 1, ændret ved Kommissionens meddelelse Ændring af de midlertidige rammebestemmelser for statslige foranstaltninger til støtte for økonomien under det nuværende covid-19-udbrud (EUT 2020, C 112 I, s. 1).

³ Kommissionens afgørelse C(2020) 2366 final af 11.4.2020 vedrørende statsstøtte SA.56812 (2020/N) – Sverige – COVID-19: lånegarantiordning for luftfartsselskaberne.

⁴ I dom af 17.2.2021, Ryanair mod Kommissionen (sag [T-259/20](#)), foretog Retten en legalitetskontrol i forhold til artikel 107, stk. 2, litra b), TEUF af en statsstøtteordning vedtaget af Frankrig med henblik på at imødegå følgerne af COVID-19-pandemien på det franske marked for lufttransport.

anvendelsesområde og med forbehold af disses særlige bestemmelser. Eftersom artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF ifølge Retten henhører under disse særlige bestemmelser, undersøgte den, om lånegarantiordningen kunne erklæres forenelig med det indre marked i medfør af denne bestemmelse.

I denne henseende tiltrådte Retten for det første, at formålet med lånegarantiordningen opfyldte de betingelser, der er fastsat i artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, for så vidt som **den faktisk tilsigtede at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den svenske økonomi som følge af COVID-19-pandemien, og nærmere bestemt sidstnævntes store negative virkninger på luftfartssektoren i Sverige**, og dermed på beflyvningen af denne medlemsstats område.

For det andet fastslog Retten, at lånegarantiordningens begrænsning til luftfartsselskaber med en svensk licens **var egnet til at nå formålet med at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i Sveriges økonomi**. I denne forbindelse fremhævede Retten, at det følger af forordning nr. 1008/2008, at besiddelsen af en svensk licens i praksis indebærer, at luftfartsselskabernes hovedsæde ligger på svensk område, og at de er underlagt de svenske myndigheders finansielle tilsyn og tilsyn med hæderlighed. Ifølge Retten fastsætter bestemmelserne i nævnte forordning gensidige forpligtelser mellem luftfartsselskaber med en svensk licens og de svenske myndigheder og således en konkret og stabil forbindelse mellem disse, som på passende vis svarer til de betingelser, der er fastsat i artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF.

Hvad angår forholdsmæssigheden af lånegarantiordningen fremhævede Retten endvidere, at de støtteberettigede luftfartsselskaber bidrog til hovedparten af den regelmæssige beflyvning af Sverige såvel hvad angår fragt som passagertransport, hvilket opfylder formålet med at sikre Sveriges forbindelsesmuligheder. Udvidelsen af nævnte støtteordning til selskaber, der ikke har hjemsted i Sverige, ville derimod ikke have gjort det muligt at nå dette mål.

Henset til forskelligartetheden af de omhandlede situationer bekræftede Retten desuden, at Kommissionen ikke havde anlagt et urigtigt skøn ved at finde, at **den omhandlede støtteordning ikke gik ud over, hvad der var nødvendigt for at nå det mål**, som de svenske myndigheder tilsigtede, hvilket blev afgørende, eftersom denne stat ved udgangen af marts 2020 havde oplevet et fald på ca. 93% i passagerlufttrafikken i de tre største svenske lufthavne.

Henset til disse konstateringer bekræftede Retten, at formålet med den omhandlede lånegarantiordning opfyldte kravene til den undtagelse, der er fastsat i artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, og at reglerne for tildeling af støtten ikke gik ud over, hvad der var nødvendigt for at nå dette formål. Nævnte ordning udgjorde således heller ikke en forskelsbehandling, der er forbudt i medfør af artikel 18, stk. 1, TEUF.

I anden række undersøgte Retten Kommissionens afgørelse i forhold til den frie udveksling af tjenesteydelser, der er fastsat i artikel 56 TEUF. I denne forbindelse bemærkede Retten, at denne grundlæggende frihed ikke som sådan finder anvendelse på transportområdet, der er underlagt en særlig retlig ordning, hvorunder den nævnte forordning om fælles regler for driften af lufttrafiktjenester i Fællesskabet hører. Denne forordning har netop til formål at fastlægge betingelser for anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for luftfartssektoren. Ryanair havde imidlertid ikke gjort gældende, at der var sket en tilsidesættelse af den nævnte forordning.

I tredje række forkastede Retten anbringendet om, at Kommissionen havde tilsidesat sin pligt til at foretage en afvejning af støttens gunstige virkninger og dens negative indvirkning på samhandelsvilkårene og på opretholdelsen af en ufordrejet konkurrence. I denne henseende udtalte Retten, at en sådan afvejning ikke kræves i medfør af artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, **for så vidt som støtteforanstaltninger, der vedtages for at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi, såsom den omhandlede lånegarantiordning, af denne grund anses for at være vedtaget i Unionens interesse, når de er nødvendige, passende og forholdsmæssige**.

Endelig forkastede Retten anbringendet om en angivelig tilsidesættelse af begrundelsespligten som ugrundet og fastslog, at det var uforment at undersøge, om der var grundlag for anbringendet om en tilsidesættelse af de procedurmæssige rettigheder afledt af artikel 108, stk. 2, TEUF.

BEMÆRKNING: Der kan iværksættes appel, der er begrænset til retsspørgsmål, for Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse inden for to måneder og ti dage efter forkyndelsen af denne.

BEMÆRKNING: Annullationssøgsmål tilsigter annullation af retsakter vedtaget af EU-institutionerne, som er i strid med EU-retten. Medlemsstater, EU-organer og borgere kan under nærmere bestemte betingelser indbringe sådanne sager for Domstolen eller Retten. Hvis sagsøgeren får medhold, annulleres retsakten. Såfremt annullationen af retsakten indebærer, at der opstår et retligt tomrum, skal dette afhjælpes af vedkommende institution.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Retten.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Presse- og Informationsafdelingen: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106